

ZALÁN TIBOR

és néhány haiku...

*Hajolj le hozzám
nehéz mellemen a föld
Már csak suttogok*

*

*Sosem beszéltem
a tavaszról neki Most
mondom S kinevet*

*

*Romlásnak indult
mint a hatnapos nyúlsült
hajdan erős ma*

*

*Könnyű most minden
mint álom Aquincumban
S vér a köveken*

*

*Lecsöndesedett
Halkan próbálgatja a
nemlét ízeit*

*

*Töredelmével
átrágtá magát újra
a régi szíven*

*Elvonja magát
tőle Hazudik mint a
föllázadt mágnes*

*

*Szétrohasztja az
unalom A jövője
billen meg benne*

*

*Milyen közelre
koppannak léptei és
hogy távolodnak*

*

*Már nem tud kedves
lenni vele Túl sok az
ami volt S a még*

*

*Virágszirmokat
hajszol arcomba a szél
Hazug tavasz ez*

*

*Ha elengeded
fecskéd alá hull S te is
zubansz majd vele*

NEMES Z. MÁRIÓ

Nagycsalád

*A kiserdő mögött találkoztam Manyival.
Meglepődtem, hiszen ő volt a legkisebb
az osztályban, és a düledék közötti nyál-
szerű talajvízben szinte eltűnt. Lehet
kicsi a nő, de mindig hazatalál, mondják,
akik még nem láttak szívárgó anyaföldet.
Manyit intézetben nevelték, ahogy akkoriban
az összes ivarképes egyedét, ugyanis a '95-ös
nagy búzatűzben odaveszett az állomány
jelentős része. A férfiak pedig kamasztól*

hetvenig izzadva rajzoltak a fertőtlenített
lányház körül. Ilyen körülmények között
nem csoda, hogy Manyi fattyú-termete
a szaporítás előnyére szolgált. Váratlan
felbukkanása rögtön izgalomba hozott.
Követők nem látszódtak, bár a kitartó,
fasor mögötti zihálás jelezte, hogy valami
épp keresésére indult. Lehetek az apák,
gondoltam, osztálytársaimból és saját
felmenőimből verbuvált vizező csapat,
vagy akár mocsári barátaink, akik
feltékenyek voltak Manyival való – csupán
távoli és fajlagos – hasonlóságunkra.
A kislány azonban hirtelen megeredt,
és lésszerű nyelvéen próbálta közölni, hogy rám
várt itt a korbács mélyén, hiszen már hetek
óta figyel a párás fóliasátor mögül,
ahová esténként kell visszavonulnia,
nehogy rájárjanak. Meglepődtem zagyva
vallomásán. Sokat gondoltam ugyanis
a melegházra, ahol a nagycsaládok teremnek.
Manyi szájából nyálka hullt a megerőltető
beszédétől, erre inkább mutogatni kezdte
farmernadrágja foltoit, hátha felbuzdulok.
Végül odatérdeztem a tojásrakó mélyedéshez, és
szememet behunyva, élvezet és pátosz
nedves elegyétől meg-megremegve
a népegészségügyi törvényre gondoltam.

Francia vacsora a Griff-hotelben

MUNKÁCSY MIHÁLY RETROGRÁD VÉRVÁD CÍMŰ KÉPÉRE

Batthyány Gábor és Batthyány Ilona a városba kocsizik este,
mert a Griff-hotelben idén franciásan főznek.
Az éjszaka szagai nebezek, szinte lehúzzák a hintót,
de már messziről hallani a táncmestert,
ahogy egy öreg instrumentumon játszani kezd.

Kukta vagyok, ujjaimat a torba mártom,
nem rokonokat találunk, de a gyász adott.
Ismernem kéne a harmatot mint ajzószeret,
erre tanít a mester, a céhből ketten maradtunk.
Belép a nemesi család, én csak opált látok,

*nem embereket, megvakulok felszolgálás közben,
míg a táncteremben disznókat űz a fagott.*

*Nincsenek barátaim, csak a három férfi
lenyűzött bőre libeg a padlásszobámban,
ha befúj a mongoloid szél. A mester szerint
a levesem meghibbant, de a pulykám dicső.
Batthyány Ilona száját kitérít, míg én,
megvakulva is érzem, ahogy fogainak
opálos kúpjá francia főzelékbe merül,
míg férje a három börtelen zsidót falja.*

*Ha elalszom, nincsen, aki álljon fölöttem,
nincsen vigyázó gerinc, hiszen a bőrök
madárbártyaként rezegnek. (A Griff-hotel
országszerte préselt szárnyasairól híres.)
A nemesi hintó csilingelve tűnik el
a táj köldökében, de a rokokóban
nedvedző sebként tátong az üreg,
ahol az örvényféreg társát megette.*

